

Lubomír Stanček

Vďačnosť

Robí nám problém spomenúť si, kto nám prejavil svoju vďačnosť? Komu a za čo sme prejavili vďačnosť? Súhlasíte s názorom, že vďačnosť je v dnešnej dobe čoraz zriedkavejšia? Priateľ psychológ poznamenal, že človek ktorý nedokáže prejavíť vďačnosť, škodí svojmu zdravému duchovnému životu. Vraj nie je na škodu z času na čas pri spytovaní svedomia prehodnotiť aj postoj k pozitívnemu mysleniu. To je vlastne náboženské myslenie, kde Boh nie je vyslovený. Pýtam sa, prečo človek ťažko preukazuje vďačnosť? Mnohí radšej odmietnu dar, pomoc, radu, než by sa mali niekomu poďakovať. Iní si prácne nadobúdajú veci, skúsenosti svojimi vlastnými silami, len aby nemuseli povedať pre nich tak ponižujúce slovo „ďakujem“. Stáva sa aj v núdzi, že niekto odmietne pomocnú ruku a radšej bude nešťastný, len aby sa nemusel pred niekým „ponižovať“. Naopak, mnohí aj po rokoch majú nádherný pocit vďačnosti. Jednu milú spomienku na prejav vďačnosti mám z čias svojej kňazskej formácie v seminári. Viackrát sa stalo, že i v noci prišla sanitka a nás študentov teológie – darcov krvi odviezla do nemocnice. Spomínam si na prípad, keď žena - matka potrebovala väčšie množstvo krvi, aby sa im po rokoch manželstva narodilo zdravé dieťa. Bohoslovci sa nikdy nepýtali komu a prečo. Po roku nás rektor zavolať do jedálne, kde bol manželský pár v náručí s dieťaťom, ktoré sa učilo chodiť. Nik z nás ich nepoznal. Slova sa ujal muž, predstavil sa a vec vysvetlil. Prišli sa nám

poďakovať za to, že sú zdraví a majú pekného chlapčeka a zároveň nás všetkých darcov prišli pozvať na krst. Zistili si naše mená a adresu. Boli neveriaci. Náš skutok ich priviedol k uvažovaniu o Bohu, viere. Muž povedal: „Boh cez vás chcel, aby sme mu boli vďační!“ Prežiť vďaku je úžasné a obohacujúce. Vďačnosť bola už za čias Ježiša a je aj dnes zanedbávaná, prehliadaná a podceňovaná. Ježiš nám chce vďačnosť pripomenúť. Vďačnosť je prednosť človeka. Chceme sa dať predbehnúť pudmi zvierat či vtákov, ktoré často prejavujú vďačnosť ľuďom? My predsa veríme v život večný. Náš cieľ a odmena je predsa Boh.

Stará ruská rozprávka hovorí o tom, ako v nebi Pán Boh predstavoval čnosti. Niektoré sa navzájom poznali zo zeme. Nakoniec predstavil dve jednu druhej, dobrote predstavil vďačnosť. Obe sa na seba pozreli a boli prekvapené, že sa ešte nestretli. Zdá sa nám to nereálne? Koľko by sme vedeli povedať príkladov, že človek za dobrotu skôr príde na žobrotu, ako sa mu dostane vďačnosti. Ťažkosť v ďakovaní Bohu sa rodí snád' aj z toho, že nevieme byť vďační ani ľuďom. Je požehnaním pre nás, keď vieme poďakovať z hĺbky srdca. Učme už deti úprimnej nevyvnutenej vďačnosti. Vďačnosť je kvetom výchovy. Vďačnosť nech sa stane spontánnou, plodom pokory a veľkodušnosti. To nás učí poznávať našu potrebu a uznávať veľkodušnosť druhých.

*Pomôž mi, Bože,
skrze meno svoje,
prisúď mi právo
skrze svoju moc!
Ó Bože,
počuj moju modlitbu,
počúvaj slová,
ktoré hovorím!*

*Lebo sa spupní
oproti mne zdvihli,
násilníci mi siahli na život,
siahajú naň a Boha nevidia.*

*Však Hospodin mi stojí na
pomoci.*

*Boh je so mnou
a podopiera ma.
Privolaj nešťastie
na mojich nepriateľov
a svojou pravdou trestaj ich!
V dobrej vôli
Ti budem obetovať
a chváliť Tvoje meno,
lebo sväté je.
Zo súženia ma vytrhlo,
môj Pane,
a nepriateľa
v zmätku videl som.*

Vďačnosť

Ruská legenda od Ivana S. Turgeneva hovorí o stretnutí všetkých čností v nebi. Boh ich pozval k sebe a predstavoval jednu druhú. Ukázalo sa však, že sú to priateľky a dobre sa poznajú. Napokon predstavoval Boh posledné dve čnosti. Chytil prvú za ruku a predstavil ju: Dobrota. Potom predstavil druhú: Vďačnosť. Obidve čnosti ostali veľmi prekvapené, že sa nepoznali. Ešte nikdy sa nestretli.

Na ceste do Jeruzalema sa tak isto stretli Dobrota a Vďačnosť. Žiaľ, vďačnosť len u jedného. Desiatim malomocní prosia Ježiša, aby ich uzdravil. Ježiš sa ich nedotýka, ale im prikazuje, aby sa išli ukázať kňazom. Kňazi mali povinnosť vyhlásiť postihnutého za nečistého a prípadne vyhlásiť aj uzdravenie z tejto hroznej choroby. Cestou za kňazmi sa všetci desiatim uzdravili. Len jeden z nich sa však vracia naspäť a Ježišovi úprimne ďakuje. Evanjelium pripomína, že to bol Samaritán. Prečo sa nevrátili aj ostatní deviatim poďakovať? Možno chceli zachovať židovské právo a utekali ku kňazom, aby ich vyhlásili za čistých. Ježiš to však chápe ináč. Uzdravenie z malomocenstva je taký silný dôvod na to, aby sa i oni vrátili a poďakovali mu, že povinnosť predstaviť sa kňazom sa mohla pokojne časovo posunúť. Veď napokon on bol na cestách, jeho už nikdy nemuseli stretnúť. Kňazov mali stále pri sebe. Lenže taká je už povaha niektorých ľudí. Veľmi kričia, keď potrebujú pomoc, ale sú ticho, keď treba poďakovať.

Vďačnosť je prejavom slušného človeka a dobrého kresťana. Naša vďačnosť by mala mať dva ciele: ľudí a Boha. Často hovoríme, že nevdak bolí. No sme naozaj vďační? Nemusíme hneď myslieť na veľkú vďaku za veľkú vec. Život sa skladá z drobností. A za ne treba ustavične ďakovať. Manželovi. Manželke. Kolegom. Spoluziakom. Priateľom.

Druhým cieľom našej vďačnosti je Boh. Veľmi dobre tomu rozumeli prví kresťania, ktorí liturgiu svätej obety nazývali „vdakyčinenie“, po grécky „Eucharistia“. Schádzali sa okolo oltára, aby spoločne ďakovali. Vytvárali tak atmosféru radosti a pokoja, ktorú potom šírili do okolitého sveta. Veď kto dokáže Bohu ďakovať, je večným optimistom. My, žiaľ, by sme mohli niekedy nazvať svätú omšu nie „vdakyčinením“, ale „lamentovaním“. Lamentujeme a plačeme sami nad sebou, nad zlými ľuďmi a zlým svetom, nad tým, že Pán Boh nás údajne nechce vypočuť. Lamentovanie je ľahké. Lamentovanie od nás nič nežiada. Ďakovať je ťažšie. Ďakovať je vždy prejav veľkej lásky k Bohu. Nariekanie nič ducha. Ďakovanie ho obohacuje. Najkrajším poďakovaním je ochota vo všetkom plniť a prijať Božiu vôľu.

Marian Šuráb

Celodenná poklona: O týždeň v pondelok 21. októbra budeme mať v našej farnosti celodennú poklonu Najsvätejšej Oltárnej sviatosti. Prosím, zapíšte sa na určitý stanovený čas, intervaly sú polhodinové, aby vždy niekto bol na poklone. Rozpis adorácie je na stoliku pri východe z kostola. Poklona začína ráno o 08:45 hod. a nepretržite pokračuje do 17:40 hod.

Misijná nedeľa: Na budúcu nedeľu 20. októbra sa budeme modliť za misie a misionárov. Zároveň budeme mať zbierku na misie.

Zbierka pre farnosť: Spolu so zvončekom sme vyzbierali 288 eur. Nech vám Pán odmeni každý váš milodar.

Bezmocnosť rodičov

Z rozhovorov a listov sa dozvedám o trápení mnohých rodičov, ktorí urobili všetko pre to, aby ich dieťa bolo šťastné, a predsa sa stali svedkami úplného zlyhania svojich snáh. Nesmieme príliš rýchlo poukazovať na rodičov, ak ich dieťa v živote zlyhá. Každý človek je tajomstvom. Tak sa stane, že z niekoho vyrastie dobrý človek, hoci rástol v zlých a nepriaznivých podmienkach. A stane sa, že sa niekto, kto vyšiel z tých najlepších domácich pomerov, dostane na šikmú plochu.

Musíme mať pochopenie pre bezmocnosť dnešných rodičov. Nech sa akokoľvek snažia o to, aby zo svojich detí vychovali pracovitých a šťastných ľudí, nad vplyvom vonkajšieho prostredia nemajú žiadnu moc. Mladí ľudia hynú v bahne doby ako ryby v otrávenej vode.

Mladý človek je viac ako počítač, ktorý treba nakrmiť. To najdôležitejšie, čomu sa človek musí vo svojom živote naučiť, je - láska. Len v láske sa človek môže stať človekom.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 28. týždni cezročného obdobia - (C)

14.X. pondelok

18.00 *na úmysel otca arcibiskupa*

15.X. utorok

18.00 *Za ť rodiny Lukovičovej*

16.X. streda

18.00 *Za ť Darinu Gašparovičovú a rodičov*

17.X. štvrtok

18.00 *Za ť Jána Stojkoviča a rodičov*

18.X. piatok

18.00 *Za ť Rudolfa Jurčoviča*

19.X. sobota

08.00 *Za ť Jozefa a Helenu Bednárikových a syna Celestína*

Upratovanie kostola č.d. 421-456

20.X. 29. nedeľa v cezročnom období

08.00 *Za ť František Svrček a rodičia*
Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

14.X. pondelok	Sv. Kalixt I., pápež a mučeník
15.X. utorok	Sv. Terézia od Ježiša
16.X. streda	Sv. Hedviga, reholníčka
17.X. štvrtok	Sv. Ignác Antiochijský, biskupamučeník
18.X. piatok	Sv. Lukáš, evanjelista - sviatok
19.X. sobota	Sv. Ján de Brébeuf, sv. Izák Jogues, kňazi a spol.mučeníci

Slovo na dnes

so svätým Klementom Alexandrijským

Ako žiť ako kresťan

Klement v tejto prednáške pre novopokrstených kresťanov, ktorých vyučoval, jemne a citlivo naznačuje spôsob kresťanského života vo svete.

Pestujte pokoj slovom i skutkom, vo svojich rečiach i v správani.

Vyhýbajte sa unáhlenosti. Mysel' vtedy ostane pokojná a nebude ju znepokojovať nedočkavosť, neoslabí sa a nebude stiesnená a zakalená. Neoslabí ju ani nenásytosť, kypiaci hnev alebo iné vášne, ktoré by ju chceli ovládať. Mysel', ktorá sedí na vysokom tróne pokoja a upriamene sa pozerá na Boha, musí ovládať svoje vášne.

V žiadnom prípade sa nenechajte uniesť náladovosťou a výbuchmi hnevu, ani nebuďte ľarbaví v reči, ani nervózni pri pohybe. Nech váš pokoj ozdobuje dobro a nech je vaše správanie niečím božským a posvätným. Chráňte sa aj pred znakmi namyslenosti: spupnosťou, nadutosťou, povýšenectvom.

Nech je vaša reč láskavá voči tým, s ktorými sa stretávate, a nech sú vaše pozdravy milé. Buďte zdržanliví voči opačnému pohlaviu a nech sa váš pohľad upriami do zeme. Budete rozvážni vo všetkých svojich rečiach a dávajte užitočnú odpoveď. Prispôbte slová potrebám poslucháča. Nech sú také hlasité, aby sa dali počuť. Nech neuniknú ušiam poslucháča pre slabosť, ani nech nezachádzajú do extrémov a nie sú príliš hlučné.

Nikdy nehovorte to, čo ste predtým nezážili a nepremysleli. Ani nevyslovujte svoje slová neuvážene a neskáčte iným do reči. Musíte počúvať a potom odpovedať. Je stanovený čas na reč i na ticho. S radosťou sa učte a učte sa bez zdráhania. Nikdy neskrývajte múdrosť pred inými z dôvodu zdráhavého ducha, ani pre falošnú skromnosť sa nevyhýbajte vyučovaniu. Podriadte sa starším ako rodičom. Vážte si Božích služobníkov. Buďte prví v praktizovaní múdrosti a čnosti. Nehádajte sa s priateľmi, ani sa im neposmievajte a nerobte si z nich žarty. S rozhodnosťou sa zrieknite falošnosti, pretvácky a drzosti. Znášajte arogantných a drzých v tichosti ako láskavý a rozvážny človek.

Nech všetko, čo konáte, je pre Boha, či už vo vašich skutkoch alebo slovách. Všetko, čo máte, odovzdávajte Kristovi. Neustále obracajte svoju dušu k Bohu. Nech sa vaše myšlienky zaoberajú Kristovou mocou, ako keby si v prístave božského svetla Spasiteľa myslenie odpočinulo od rozprávania a činnosti.

A často cez deň vyslovujte svoje myšlienky ľuďom, ale predovšetkým Bohu tak v noci, ako aj cez deň. Nech vás prílišný spánok nezdržiava od modlitieb a hymnov Bohu, keďže dlhý spánok je konkurentom smrti. Prejavte sa vždy ako spoločník Krista, ktorý spôsobuje, že Boží lúč svieti z neba. Nech je Kristus vašou neustálou a nekonečnou radosťou.

Neuvoľňujte napätie duše hodovaním a opitnosťou, ale uvažujte, čo je potrebné pre telo. A neprichádzajte príliš skoro na večeru, skôr než príde čas. Nech je vaša večera chlieb a nech sa pred vás predložia pozemské trávy a zrele plody stromov. Prichádzajte na večeru s pokojnou myslou. Neprejavujte žiadne znaky nenásytosti. Namiesto takýchto potešení si vyberte radosť, ktoré sú v božských slovách a hymnoch; radosť, ktoré vám dáva Božia múdrosť. Nech vás nebeská meditácia vždy vedie smerom k nebu.

Vzdajte sa mnohých úzkostlivých starostí o telo. Nájdite útechu v nádeji voči Bohu. On totiž poskytuje dostatok potrebných vecí: pokrm na podporu života, šaty pre telo a

ochranu pred zimným chladom. Vášmu Kráľovi totiž patrí celá zem a všetko, čo sa z nej rodí. Boh sa nesmierne stará o telo svojho služobníka, ako keby bolo jeho telom. Podobne sa stará o svoje svätyne a chrámy. Preto sa nebojte ťažkých chorôb. Ani sa nebojte staroby, ktorá sa musí časom očakávať. Aj choroba sa skončí, keď s celým srdcom plníme jeho prikázania.

Keď to viete, nech je vaša duša silná aj v chorobách. Buďte odvážni ako muž v aréne, ktorý vkladá do zápasu všetku silu. Nech vás v duši neníči žiaľ, či už na vás ťažko dolieha choroba alebo iné ťažkosti. Šľachetne a rozumne konajte svoje práce. Vzdávajte vďaku Bohu aj uprostred svojich zápasov, pretože jeho myšlienky sú múdrejšie než naše, takže sa nedajú ľahko spoznať alebo ich nie je možné odhaliť.

Zľutujte sa nad ľuďmi v súžení a proste o pomoc, ktorá pochádza od Boha. Boh totiž dá milosť svojmu priateľovi, ktorý prosí a pomôže ľuďom v súžení. Chce, aby ľudia zakúsili jeho moc v nádeji, že keď prídu k plnému poznaniu, vrátia sa k Bohu a budú sa tešiť z večnej blaženosti, keď sa Boží Syn zjaví a obnoví dobré veci pre svojich verných.

Myšlienky k modlitbe

Prejavte sa vždy ako spoločník Krista, ktorý spôsobuje, že Boží lúč svieti z neba. Nech je Kristus vašou neustálou a nekonečnou radosťou.

Nenechajte sa uniesť náladovosťou a výbuchmi hnevu, ani nebuďte ľarbaví v reči, ani nervózni pri pohybe. Nech je vaše správanie; niečím božským a posvätným.

Vzdávajte vďaku Bohu aj uprostred svojich zápasov, pretože jeho myšlienky sú múdrejšie než naše, takže sa nedajú ľahko spoznať alebo ich nie je možné odhaliť.

Zapamätajte si

Nech všetko, čo konáte, je pre Boha, či už vo vašich skutkoch alebo slovách.

Námety na konanie

Nikdy nehovorte to, čo ste predtým nezážili a nepremysleli. Zastavte sa a premýšľajte.

Luboš Onderčín „V hlbínach slova“

Ježiš mu povedal: „Ty si učiteľ zákona a nevieš to?“

(Jn 3,7 - 15)

Dialóg lásky medzi Bohom a človekom. Dialóg o viere, ktorý vedie k rozhodnutiu; k rozhodnutiu, v ktorom ide skutočne o život a o smrť. Človek nemusí zostať v moci smrti. Neveriacemu človeku zostáva tento priestor dialógu uzavretý, neprístupný a nepochopiteľný. A toto je priestor na osobné rozhodnutie viery. Cesta k novému bytiu je viera človeka v spásne dielo a Kristov kríž. Ako sa to deje?

Nikodém prichádza v noci, v temnote svojej nedokonalej ľudskej viery. Prichádza k tomu, ktorý je svetlom, zjavením Božieho života a lásky. Nikodém kladie zásadnú, existenciálnu otázku. Ako môže človek dosiahnuť spásu? Kristus najprv pokarhá Nikodéma pre jeho nevedomosť ako učiteľa Starého zákona, ktorý mal najlepšie poznať Boží plán spásy.

Kristov kríž a pevná viera človeka v spasiteľnú moc umučenia prinášajú spásu. Byť obmytý Kristom v nové bytie je nutné na spásu. Na spásu teda nestačí iba prirodzené ľudske úsilie. Tak ako nestačí ani pre Izrael telesné príbuzenstvo s Abrahámom alebo zachovávanie Desatora. Spása je predovšetkým Božím darom. Taká „jednoduchá“ odpoveď Nikodémovi.

Treba prejsť tesnou bránou k tomuto svetlu, ktoré nám ukazuje, že naša prirodzenosť je poranená.

Múdrost' dobre sa pýtať je určitým znakom povolania.

Luboš Onderčín „V hlbínach slova“

BIELE VRECKOVKY

„Istý človek mal dvoch synov. Mladší z nich...“ (Lk 15, 11-32) začal brat drogy, stal sa závislým a nakoniec odišiel z domu s tým, čo mu nepatrilo: všetko utratil a ochorel na AIDS.

Sem-tam sa objavila myšlienka na návrat, no zaplašil ju - niekedy zo strachu, že ho dobre neprijmú, inokedy z pocitu neschopnosti vrátiť sa k usporiadanému životu. Na to mu chýbala vôľa.

Raz, keď sa blížila Veľká noc, odvážil sa napísať rodičom a súrodencom. Prosil ich o odpustenie a povedal im, že nemá odvahu sa vrátiť, napriek tomu, že po tom celým svojim zhýralým srdcom túži. „Ak ste ochotní prijať ma,“ napísal, „priviažte na konár stromu pred domom pozdĺž trate bielu vreckovku. Ak uvidím bielu vreckovku, vystúpim z vlaku. Pokiaľ nie, prijmem vaše rozhodnutie a budem pokračovať v ceste.“

Vo vlaku si predstavoval tak dobre známy strom s vreckovkou uviazanou na konci vetvy, po ktorej sa v detstve toľkokrát šplhal. Zároveň sa mu však v mysli vynáral holý strom a okolo srdca pocítil chlad.

Keď vlak pomaly míňal dom, uvidel starý strom v novom šate: beľal sa pod záplavou vreckoviek, ktoré rodina rozvešala po vetvách.

- Je možné, že aj ja mám strach a mohol by som sa k druhým vrátiť s ochotou prijať a darovať odpustenie...

- Strach z toho, ako by sa na mňa druhí kvôli mojim chybám mohli pozeráť, ma môže nútiť správať sa, ako nechcem...

- Túžim prekonať vzdialenosť voči niekomu...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Zachraňujúca vytrvalosť

„Všetci vás budú nenávidieť pre moje meno. Ale ani vlas sa vám z hlavy nestratí. Ak vytrváte, zachováte si život.“ (Lk 21,17-19)

V latinskom texte sa hovorí: „in patientia vestra“ — vo svojej trpezlivosti. Vytrvalosť tu znamená teda predovšetkým trpezlivosť. Čím je táto trpezlivosť, ktorou sa môžeme a máme zachraňovať až pre večnosť?

Čo znamená byť trpezlivý? Znamená to nebyť nervózny a podráždený, keď treba čakať? Trpezlivosť sa od nás vyžaduje nielen v čakárni, na stanici či u lekára. Trpezlivosť v živote je viac než schopnosť čakať. Znamená to držať sa dobrého. Vydržať verne v dobrom.

Trpezlivosť teda nie je len pasívne vyčkávanie. Je to vytrvalosť v dobrom až do konca života, a to za všetkých okolností a vo všetkých skúškach, s ktorými sa stretne. Takáto trpezlivosť je vnútornou statočnosťou a pevnosťou. Nepriateľ, ktorého máme trpezlivosťou premôcť, nie je vonku - je v nás samých. Sme to my sami, ktorí sa musíme zniesť - slabí, unavení, zúfalí. Veď vydržať v dobrom po celý život vyžaduje od nás nesmieme veľa síl. Trpezlivosť v tomto zmysle je schopnosť čakať mravné zavŕšenie svojho vlastného života.

V tomto zmysle hovorí o trpezlivosti evanjelium. Máme s

ochotným srdcom počúvať Božie slovo, zachovávať ho a s vytrvalosťou prinášať úrodu (Lk 8, 15). Kto vytrvá až do konca, bude spasený - čítame u sv. Marka. Žiada sa od nás teda schopnosť trpezlivo čakať až do konca. Nejde o nudné vyčkávanie, ale o krajne aktívny a činný postoj k životu, v ktorom prinášame ovocie dobra napriek všetkým protivenstvám.

Takto chápaná trpezlivosť je základná cnosť a základný životný postoj kresťana. Veriaci človek čerpá silu na takúto trpezlivosť z viery a z kresťanskej nádeje. „Ak dúfame v niečo, čo nevidíme, trpezlivo to očakávame“ (Rim 8, 25). Aj láska, oživujúca sila kresťana, sa uchováva v trpezlivosti:

„Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží“ (1 Kor 13, 7) - napísal apoštol Pavol. Neboli to len slová filozofa - čerpal ich z vlastnej skúsenosti viery, zo svojho života podľa Krista.

Trpezlivosť je snaha veriaceho človeka držať sa dobrej cesty bez šomrania, bez ponôš, v radostnej istote, že Boh nás nedovolí zaťažovať nad naše sily, ale že so skúškami dá aj milosť. Ježiš povedal: Budú vás prenasledovať, zrádzať a nenávidieť. Ale ani vlas na hlave sa vám nestratí. Vytrvalosťou si zachováte život.

Trpezlivosť má v živote veriaceho človeka kľúčové postavenie. Svätý Pavol jej pripisuje mimoriadny význam: „Vo všetkom sa odporúčame ako Boží služobníci - vo veľkej trpezlivosti, v súženiach, v núdzi, v úzkostiach, pod ranami, vo väzeniach, v nepokojoch, v námahách, v bdení, v pôstoch... v dobrote... v nepokryteckej láske, v slove pravdy...“ (2 Kor 6, 4-7). Toľko tváří a podôb má trpezlivosť!

Trpezlivosťou sa pripodobňujeme Kristovi. V láske a v trpezlivosti sa akoby všetko zhrňuje: „Nech Pán vedie vaše srdcia k Božej láske a ku Kristovej trpezlivosti“ - píše svätý Pavol veriacim do Solúna (2 Sol 3, 5).

Trpezlivosť veriaceho človeka vyrastá z viery. Je teda spojená s Kristom. Svätý Ján píše v Zjavení o „vytrvalosti v Ježišovi“ (Zjv 1, 9). Ako veľké uznanie sa ďalej v Zjavení hovorí: „Poznám tvoje skutky aj tvoju námahu i vytrvalosť...“

Si vytrvalý, veľa si zniesol pre moje meno a neochabol si“ (2, 2-3).

Skúšky, ktorými prejdú veriaci, budú podľa Zjavenia predovšetkým osvedčením viery a trpezlivosti: „V tomto je trpezlivosť svätých, ktorí zachovávajú Božie prikázania a vieru v Ježiša“ (14, 12). A svätý Ján dodáva, čo čaká trpezlivých veriacich: „Napíš: Blahoslavení sú... už odteraz... A Duch hovorí, nech si odpočinú od svojich námah; veď ich skutky idú s nimi“ (14,13).

Bdejte!

„Ale o tom dni a o tej hodine nevie nik... Bdejte teda, lebo neviete, v ktorý deň príde váš Pán.“ (Mt 24, 36, 42)

O tej hodine nik nevie. Hodina prekvapenia a nečakanej hrôzy je strašná. Aká strašná musela byť nečakaná smrtonosná hodina v Nagasaki! Mesto žilo svoj každodenný život. Na univerzite si študenti i profesori plnili svoje úlohy. No lietadlo s atómovou náložou sa už blížilo. Vtom strašný výbuch, horúčava, čo roztápala železo, hrozný víchor. Profesor Nagai, kresťan, to opisuje v knihe Zvony Nagasaki: „Cesta bola zasypaná stromami a mŕtvolami. Všade samé plamene. A uprostred nich výkriky a strašné stony.“

Ako ďaleko je deň, ku ktorému upíname svoju nádej a svoje obavy? Každého dňa by sme sa mali báť. A v každý deň by sme mali dúfať. Tá kritická chvíľa, to ustavičné „tu a teraz“ môže prísť kedykoľvek.

Milostivý Bože, daj nám vytrvať až do konca, až do dňa príchodu nášho Pána Ježiša Krista!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuku/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku